

havt, thi dette vil jo være yderst forskjelligt, efter som Forberne i større eller mindre Grad have været undergivne Handel og Wandel, og sammenlagte og adskilte. Men man har antaget, at det vilde være det Høibigste, at dette med rene Ord stod i Loven, og Udvalget har derfor tilladt sig Indstillingen under Nr. 1. Udvalget har endvidere til samme Paragraf foreslaaet, at der skulde forundes vedkommende Kæmmerkasse at tilbagebetale de ved Matrikuleringen foraarfagede Udgifter „i saadanne Afdragsterminer, som efter samtlige Omstændigheder findes billige“. Da den høitærede Minister i et Møde, han har havt med Udvalget, har indrømmet, at dette optages saaledes, antager jeg ikke, at det vil finde nogen Modsigelse. Der er endnu i den Anledning for mig tilbage at omtale det Endringsforslag, der af en æret Landsthingsmand (Sonne) er stillet til § 8. Forsaavidt det indeholder en Omredaktion af den sidste Deel af § 8, skal jeg ikke videre omtale det; men forsaavidt deri indeholdes en Forandring af Lovens Bestemmelser, skal jeg tillade mig nogle Ord. Det hedder i første Deel af tredje Afsnit: Landinspektorenes Bederlag fastsættes af Indenrigsministeriet og Taxationsmændenes Betaling bestemmes efter Lov af 4de Juli 1850. Samtlige Udgifter ved Matrikuleringen o. s. v.“ Det er disse sidste Ord: „Samtlige Udgifter ved Matrikuleringen“; som den ærede Landsthingsmand har ubeladt, og altsaa vil Paragrafen derefter kun komme til at indeholde, at Landinspektorenes Bederlag og Taxationsmændenes Betaling skulle afholdes forskudsviis af Statskassen, medens Lovudkastet gaaer ud paa, at samtlige Udgifter ved Matrikuleringen skulle afholdes forskudsviis af Statskassen. Udvalget har antaget, at de Udgifter ved Forbernes Matrikulering, der faldt igjennem Kommunen, vilde komme til at paahvile Kommunen, nemlig f. Ex. til den Assistance, som Landinspektoren behøver, hans Befordring omkring paa Marken, forsaavidt Saadant havde været nødvendigt, og Andet deslige. Derimod har Udvalget meent, at Kortets Prøvelse inde i Matrikulkontoret, Revisionen af Landinspektorens Beregninger ikke vilde falde Kommunen til Last. Ved Udstykningsager besørger disse Ting i Matrikulkontoret uden Udgifter for den, der

søger Tilladelse til at udstykke eller sammenlægge sin Eiendom. Man har antaget det for givet, at det er Ministerens Mening, at det her skulde skee paa samme Maade, og man har derfor desangaaende ikke gjort nogen Indstilling. Skulde derimod Meningen ikke være den, Udvalget har antaget, saa maa det forbeholde sig at komme tilbage til denne Sag igjen til tredje Behandling, da det som sagt er af den Mening, at den paagældende Eiendomsbesidder ikke bør udrede andre Udgifter end dem, der falde igjennem Kommunen. Udvalgets Forslag til § 9 er i Realiteten ikke nogen Forandring af, hvad Lovudkastet gaaer ud paa; man har kun troet, at det kunde udtrykkes tydeligere, og da navnlig Motiverne til selve Lovudkastet tydelig nok vise Ministerens Mening, har man troet, det var bedre, at det stod i Loven end i Motiverne; Loven bliver staaende, Motiverne forsvinde. Det hedder nemlig i Slutningen af Motiverne til denne Paragraf: „At denne Henviisning til de for Landeieendomme gjældende Regler kun angaaer den formelle Behandling af disse Sager, og altsaa ikke tilsigter nogen Forandring i den nuværende uindskrænkede Frihed til Sammenlægning og Udstykning af Njøbstadjerder, bemærkes kun for at forebygge al mulig Misforstaaelse.“ Der er dette, Udvalget har formeent burde optages i Loven, ifstedetfor at det nu staaer i Præmisserne. Ved § 10 har Udvalget tilladt sig at gjøre en Tilføining, hvorom der ikke iforveien har været konfereret med Ministeren, og hvorom jeg altsaa ikke kan kjende hans Mening. Det hedder nemlig i § 10, at det, som Regulativet bestemmer, at der skal udredes af Bygningerne, bliver at udrede af alle Bygninger, der findes paa Njøbstadens Grund, efter bestemte Regler; men i Forening med Bygningerne er næsten allevegne, hvor Fabrikker drives, asfureret Fabrikinventariet, og deraf erlægges da den samme Præmie som af selve Bygningen; men da det naturligtviis staaer Vedkommende frit for at asfurere anbetsteds, saa vilde det være høist besynderligt, om disse Gjenstande skulde tages med i Betragtning ved Beskatningen, saa at den, der asfurerede sit Fabrikinventarium indenlands, skulde svare mere end den, som asfurerede udenlands. Udvalget kan ikke antage, at det er Lovforslagets